MUZIEKTHEATER

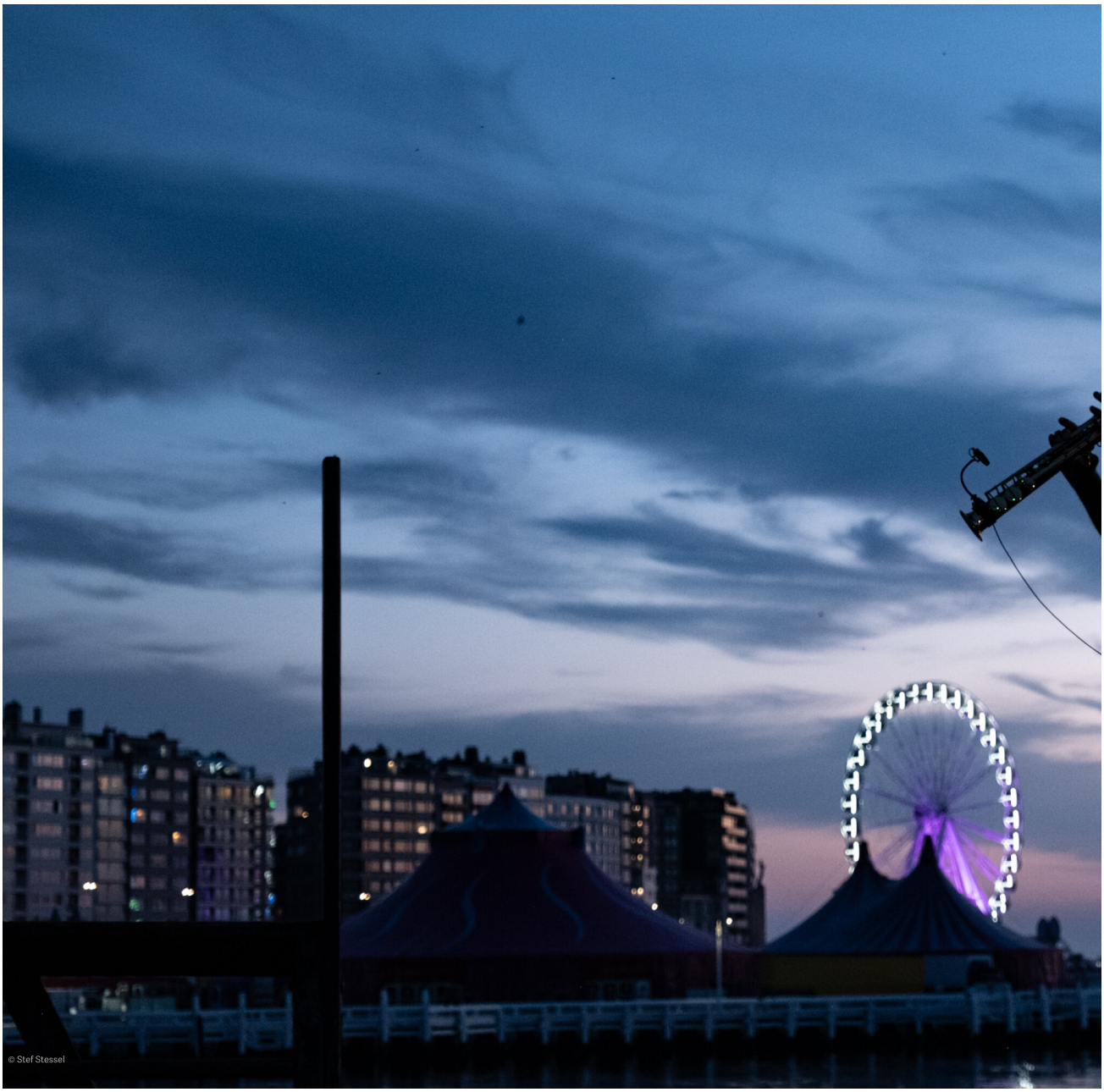
Océanisé-e-s

DE ROOVERS / BL!NDMAN

Eindbestemming: einder

Wat blijft er van een koppel over als een partner op een dag het ruime sop kiest? Is hun relatie bestand tegen de maandenlange afwezigheid van de ander? De Bretoense auteur Marie Dilasser, in queerkringen beter bekend als MarDi, schreef er een aftastende dialoog over. Op Theater Aan Zee vormt de Oostendse havenmonding het fenomenale decor voor een interpretatie van Sara De Bosschere en Michael Vergauwen. En voor zover de voorbijvarende scheepshoorns niet toeteren, zet de sopraansax van Eric Sleichim het onafwendbare vertrek luister bij.

Jan-Jakob Delanoye

Jan-Jakob Delanoye
Gezien op 29 juli 2026
De Halve Maan, Oosteroever Oostende in het kader van TAZ26

MEER INFO DOWNLOAD PDF

30 JULI 2026 Beeld- of geluidsopnames in het theater zijn doorgaans taboe, zeker voor doorwinterde liefhebbers. Toch grijpt menig toeschouwer bij van 'Océanisé-e-s' naar de telefoon voor een stiekeme snapshot. Het decor heeft namelijk iets mythisch: een weidse zeemonding bestreken door een jo een zonsondergang. Als er één locatie is die recht kan doen aan Dilassers meditatie over aantrekken, afstoten en het verlangen naar het onbereikbare, het Oostende's Oosteroever zijn. Geen wonder dat de Roovers verder spaarzaam met rekwisieten omspringen. Het panorama is immers de perfecte me dat wat 'Océanisé-e-s' onderzoekt: met welke woorden kan een koppel elkaar nog werkelijk bereiken, eenmaal een der partners in de ban is van een na te leggen drang naar elders?

Het onzegbare voelbaar gemaakt

Evident is dat Dilasser geen antwoorden geeft. Doorheen de uitgesponnen dialoog brengen beide personages niet alleen elkaars verwachtingen en ver kaart, maar ook die van henzelf. De ander is een spiegel die het zelf helpt definiëren. Een kleedje uit vervlogen tijden, een laatste vrijpartij, een repliek d onuitgesproken blijft: ook (en vooral) dat wat niet in taal tot uitdrukking kan gebracht worden, blijkt essentieel om de psychologie der personages te ku begrijpen, of op zijn minst aan te voelen.

> ***De personages zijn voortdurend in wording; toeval lijkt een leidend principe.***

Door de karakters niet vanuit een concrete context gestalte te geven, maar vanuit een intuïtief heden te laten bestaan, worden ze universeel. Dat de voo het ware aanvangt zonder aan te vangen, met een gesprek tussen Sara De Bosschere en Michael Vergauwen die schijnbaar toevallig op wandel zijn, slui aan bij Dilassers poëtische benadering van het medium. De personages zijn voortdurend in wording, en zijn met andere woorden geen demonstratief e een vooropgezet concept. Toeval lijkt een leidend principe.

Balanceren tussen realiteit en abstractie

Geladen zinnen met naturel geformuleerd, discussies die doodlopen nog voor de emoties al te hoog kunnen oplaaien, ritmisch een tekst die ondanks d kronkels gestaag kabbelt: wie vermoedt dat Dilassers talig eb en vloed voor ervaren acteurs een koud kunstje is, vergist zich. De paradox is dat de spele personages moeten incarneren en dus telkens opnieuw moeten revitaliseren, terwijl diezelfde spelers omwille van de inhoudelijke openheid en de nau welomlijnde psychologie juist schimmen moeten blijven om de bij elkaar gesprokkelde passages niet met drama te bezwangeren.

Dat laatste lijkt in deze productie wel te gebeuren: Sara De Bosschere zet een personage neer uit één stuk. Als vrouw van vlees en bloed is ze invoelbaa exegetische insteek herleidt de tekstuele caleidoscoop tot slechts een fractie van haar potentieel. Interpretatief engagement knijpt het personages als h dood, daar waar Michael Vergauwen beter weet te balanceren op de slappe koord tussen aanraakbare realiteit en abstracte ongrijpbaarheid.

Begrensd door het onbegrensde

Eric Sleichim, stichtend lid van Bl!ndman, pint zich voor de soundtrack niet vast op een traditionele partituur. Hij improviseert een gelaagd klanklandsc elkaar, via het hem typerende procedé van gestapelde loops en effecten. De etherische sferen die hij zodoende evoceert, genereren zuurstof om even u tekstuele beklemming te stappen.

> ***De Bosschere en Vergauwen suggereren dat geen landschap de dimensies van het individue bestaan zodanig kan oprekken als de oceaan.***

Met beknopte mijmeringen over Bas Jan Ader en Donald Crowhurst suggereren De Bosschere en Vergauwen dat geen landschap de dimensies van het i bestaan zodanig kan oprekken als de oceaan. Vraag is evenwel of deze uitweidingen de beklemming van Dilassers compositie niet dwarsbomen. Door fragmentatie op de spits te drijven, dobbert ook de toeschouwer immers weg van wat ergens misschien een essentie had kunnen zijn.

Het culminatiepunt van de opvoering is een storm, zowel auditief als visueel weergaloos geëvoceerd. De deining die dat veroorzaakt, is voor diegene a evengoed voelbaar. De rollen lijken aan het slot zelfs omgekeerd: ook het thuisblijven blijkt een sprong in het diepe onbekende. Na de climactische pas natuurelementen, ligt de taal helemaal aan gruzelementen. Wat nu? Wie zal het zeggen? Het laatste woord is aan het adembenemende panorama, dat van een relationele en existentiële schipbreuk geen nadere opheldering behoeft.

Genoten van deze recensie?

Vind je het belangrijk dat zulke verdiepende beschouwingen over de podiumkunsten blijven verschijnen, vrij toegankelijk voor iedereen? **Steun pzazz vanaf 1 € per maand**.

Wij doen het zonder subsidies. Met jouw bijdrage kunnen we nog meer voorstellingen aandacht geven en onze auteurs, eindredacteurs en coördinator vergoeden. Pzazz is er voor jou, maar ook een beetje van jou.

STEUN PZAZZ

theatre, dance, performance, community

CAMPO is a statement

campo
mp
o.n
u

Check ons programma
september – oktober

campo >< bohdan.vasylkov

S.M.A.K.
21.Sep.26 7.Nov.26

Ricochet Days

Meg Stuart

Zin in het beste van pzazz?

Schrijf je in voor onze tweewekelijkse nieuwsbrief met telkens drie tips voor bijzondere voorstellingen.

E-mail

INSCHRIJVEN

© PZAZZ 2026
DESIGN & DEVELOPMENT BY CATAPULT